

HOOFDSTUK 1

Geertrude Verweij

ALLEEN IS MAAR ALLEEN

FAMILIEROMAN

ELLESSY
RELAX

Het duurde heel even voor Max beseftte dat het geluid dat ze hoorde de bel van haar nieuwe huis was. Daar mocht ze wel iets aan veranderen, want dat rare haperende schorre geluid was niet echt duidelijk genoeg om haar uit haar concentratie te halen als ze aan het werk was. Waarschijnlijk had ze het nu ook alleen gehoord omdat er tegelijkertijd op de deur geklopt werd.

Struikelend over de lukraak verspreide verhuisdozen bereikte ze de gang. Ze schoof twee dozen die de buitendeur blokkeerden aan de kant en deed hem open.

‘Hé, hallo! Daar ben je dan toch. Ik vroeg me al af of ik de deur moest openbreken. Ik zag wat bewegen en ik hoorde een hoop gestommel, maar er gebeurde verder niets.’ De man die voor haar deur stond stak zijn hand uit. ‘Ik ben Jonas, je buurman.’

‘O, hallo. Ik ben Max.’ Ze schudde zijn hand en vroeg zich af wat hij verder wilde. Was dit zo’n buurt waarin ze van je verwachtten dat je meteen kwam kennismaken en voortdurend sociaal deed? Ze hoopte van niet, want dan zou ze gauw weer moeten verhuizen. Wat jammer zou zijn, want het was een leuk huis en ze woonde hier net een paar dagen.

‘Er is gisteren een pakje bij mij bezorgd. Ze zouden een briefje bij je in de brievenbus doen, maar dat heb je blijkbaar nog niet gezien.’ Hij gaf haar een kleine doos, die ze aanpakte en vluchtig bekeek. ‘Was het belangrijk?’

‘Nee, niet echt. Aan de afzender te zien is het een boek dat ik een tijdje geleden besteld heb.’ Het pakje was dan ook op haar oude adres afgeleverd en blijkbaar door de nieuwe bewoner

doorgestuurd. Wat een gedoe voor een impulsaankoop die ze eigenlijk al vergeten was. 'In ieder geval bedankt. En sorry voor het ongemak, ik heb nog geen tijd gehad om de post te bekijken.' Ze keek naar de stapel papier die nu gedeeltelijk verfrommeld achter de deur lag. Oeps. Nou ja, het zou toch grotendeels reclame zijn. Ze moest zo snel mogelijk zo'n sticker regelen waarop stond dat ze geen ongeadresseerde post wilde hebben, besloot ze.

Jonas schraapte zijn keel. 'Ik eh... ik hoop dat je me niet direct als een enorme bemoeial gaat beschouwen, maar... ik vroeg me af of je hulp nodig hebt.'

'Hoezo?' Ze volgde zijn blik naar de rommel in de gang. 'O, dat! Nee, dat is geen probleem. Ruim ik nog wel op. Ik ben nog maar net verhuisd.'

'Ja, dat bedoel ik juist. Ik ben niet de enige in de buurt die zich zorgen maakt. Om eerlijk te zijn ben ik min of meer gestuurd door onze overbuurvrouw. Ook een beetje een koppelpoging, ben ik bang, maar ze had wel gelijk. Het kwam een beetje raar over en dan vraag je je toch af...'

'Wat? Ik begrijp niet wat het probleem is.' Behalve dan dat haar nieuwe buurman nogal spraakzaam was. Hoe kon ze dit gesprek afkappen zonder heel erg onbeleefd te worden?

'Dat zal ik je uitleggen.' Hij keek haar ernstig aan. 'Vier dagen geleden kwam er een verhuiswagen voorrijden. We zagen dat er een heleboel spullen naar binnen gedragen werden, de verhuizers gingen weg, je gordijnen gingen dicht en verder... helemaal niets. Vier dagen lang.'

Max zuchtte. Ze werd duidelijk goed in de gaten gehouden.

'Oké, ik snap wat je bedoelt. Maar er is niets aan de hand. Ik had migraine en dat moet ik nu eenmaal gewoon uit laten woeden. De afgelopen paar dagen heb ik grotendeels in bed doorgebracht.'

'En in het donker. Juist. Dat verklaart het.' Onderzoekend keek hij haar aan. 'Is het nu over? Heb je genoeg medicijnen?'

'Ja. Op beide vragen.' Ze glimlachte, ondanks haar ergernis over de bemoeienis waar ze echt niet op zat te wachten. 'Hoor eens, ik vind het erg lief van jou en de overbuurvrouw, maar ik kan mezelf prima redden. Nu moet ik dringend aan het werk, want ik heb vier dagen in te halen. En ik zal er maar meteen bij vertellen dat ik niet bepaald kantooruren aanhoud, dus het zou best kunnen dat het hier wel vaker een paar dagen heel donker en stil lijkt te zijn.'

'Wat voor werk doe je?'

'Computerwerk. Programmeren, systeemonderhoud, dat soort dingen.' Ze was niet van plan hem alle details te vertellen.

'Klinkt ingewikkeld. Ik ben een sukkel met computers. Maar nu weet ik bij wie ik moet zijn als ik hulp nodig heb.' Hij lachte innemend, maar blijkbaar weerspiegelde haar gezicht de gevoelens van afkeer die bij haar opborrelden, want de lach verdween en hij zei vlug: 'Niet dat ik je voortdurend lastig ga vallen, hoor.'

Hij keek haar nog even aan alsof hij hoopte dat ze iets vriendelijks zou zeggen, maar het enige wat Max wilde was dat hij weg zou gaan en haar met rust zou laten. En blijkbaar was dat duidelijk te zien.

'Oké, goed. Ik zal je niet langer ophouden. Leuk om kennis met je te maken.' Het klonk alsof hij het tegendeel bedoelde, maar

dat had ze wel verdiend. Ze knikte en maakte een gebaar met het pakje in haar hand. ‘Bedankt.’

‘Geen dank. Ik zie je nog wel.’

Ze duwde de deur dicht en slaakte een diepe zucht. Dat had zij weer. Er werd overal beweerd dat mensen steeds individueler werden en zich steeds minder van elkaar aantrokken, maar zij woonde blijkbaar naast de enige ontzettend vriendelijke man in de hele stad. En ze was realistisch genoeg om niet te denken dat hij bijbedoelingen had, ondanks die opmerking over de koppelpoging van de overbuurvrouw. De spiegel in de gang, die er trouwens alleen maar hing omdat de vorige bewoner hem had achtergelaten, bewees dat er weinig aantrekkelijks te zien was. Dat was normaal gesproken al zo, maar na een hoofdpijnaanval leek ze meer op een vogelverschrikker dan op een mannenmagneet. Afgezien nog van het feit dat ze allesbehalve een ideaal figuur had. Nee, hij was gewoon écht vriendelijk. Maar dat betekende nog niet dat zij ook vriendelijk tegen hem ging doen. Niet meer dan nodig was om beleefd te blijven in ieder geval. Ze had simpelweg geen behoefte aan dat soort dingen.

Ze stapte weer over de dozen in de gang heen en liep de huiskamer in, waar ze min of meer een werkplek gecreëerd had. Voor zover een stapel apparatuur, twee grote beeldschermen, een toetsenbord en een muis op een wankel oude eettafel die naam verdienden dan. Maar voorlopig werkte het, al zou ze binnenkort toch op zoek moeten naar een minder wankel tafel. Als het ding doorzakte met al haar apparatuur erop, was het leed helemaal niet meer te overzien. Ze startte haar computer op en liep door naar de keuken.

De koelkast was akelig leeg, maar dat was niet ongewoon. Ze pakte een blikje cola, rommelde wat in de bijna lege keukenkastjes en vond daar een zak zoute chips. Genoeg om de ergste trek te stillen. Na een migraineaanval had ze altijd behoefte aan suiker en vet. Ze grinnikte. Nou ja, wie probeerde ze voor de gek te houden? Ze had sowieso bijna altijd behoefte aan suiker en vet en dat was aan haar te zien ook. Het was maar goed dat ze ook vaak genoeg vergat te eten, want anders zou ze echt dichtgroeien. Ze nam zich regelmatig voor om gezonder te gaan eten, want dit was natuurlijk niet bepaald de juiste manier om te leven, maar het kwam er niet van. Niet belangrijk genoeg om tijd en energie aan te besteden, waarschijnlijk.

Met de zak chips in haar handen ging ze op de versleten, maar nog steeds comfortabele bureaustoel zitten. Ze typte haar wachtwoorden in en opende haar mail. Bij het zien van de eerste onderwerpen schoof ze haar stoel dichterbij, zette de chips aan de kant en ging geconcentreerd aan het werk.

‘Als dit zo blijft, verhuis ik weer,’ mompelde ze, toen de bel weer ging. Ze kon ook de draadjes doorknippen en doen alsof ze niet thuis was, bedacht ze, toen ze de deur eindelijk bereikt had. En die dozen moesten ook echt ergens anders heen.

Ze trok de deur open en zag Jonas staan, die verontschuldigd zei: ‘Ja, sorry, daar ben ik weer. Maar deze jongeman belde bij mij aan, op zoek naar jou, en ik vond het niet verantwoord hem op dit tijdstip gewoon een deur verder te sturen zonder even te kijken of je wel thuis was.’

Max realiseerde zich nu pas dat het al helemaal donker was

en keek naar de jongen die achter Jonas' brede rug vandaan tevoorschijn kwam. 'Tijn! Wat doe jij hier?'

'Ik kom op bezoek in je nieuwe huis. Mag dat soms niet?' Het klonk brutaal en opstandig, maar Max kende haar twaalfjarige neefje goed genoeg om de wanhopige ondertoon te herkennen. Maar ze zei luchtig: 'Natuurlijk mag dat. Kom binnen.'

Ze keek Jonas aan. 'Bedankt.'

'Hulp nodig?'

'Nee.' Ze glimlachte om haar korte antwoord te verzachten, maar duwde daarna de deur dicht, zonder hem verder uitleg te geven. Hij had er tenslotte helemaal niets mee te maken.

In de huiskamer was haar neefje inmiddels op haar bureaustoel neergevallen. Hij wist dat hij niet aan haar computer mocht komen als er programmeercode op het scherm stond, maar ze kon aan hem zien dat hij niets liever wilde dan een potje gamen. En dat mocht dan ook bijna altijd. De gamers in haar vaste groepje hadden hem, na een summiere uitleg, geaccepteerd als één van hen. Niet alleen omdat ze zo aardig waren, overigens. Tijn was jong, maar enorm slim. Hij speelde de meeste van hen er regelmatig uit en het was leuk om hem bezig te zien met de quests in de game die ze zelf speelde. Zijn benadering was heel anders dan de hare, maar blijkbaar net zo effectief. Ze stonden samen bovenaan de ranglijst. Maar eerst moesten er een paar andere zaken afgehandeld worden.

'Weet je moeder dat je hier bent?'

'Nee.'

Ze maakte een gebaar naar haar mobiele telefoon die naast het toetsenbord lag. 'Bellen.'

'Waarom doe jij het niet?'

'Omdat ik er net zo min zin in heb als jij. En omdat ik niets te vertellen heb. Jij wel.'

'Ze wil toch altijd met jou praten.'

Dat was waar. Zo ging het meestal. Maar dat betekende nog steeds niet dat het niet zijn verantwoording was om te bellen. 'Natuurlijk. Maar ik wil dat jij de kastanjes uit het vuur haalt. Die liggen er tenslotte door jou.' Ze fronste. 'Rare uitdrukking eigenlijk, als je erover nadenkt. Wie legt er nou kastanjes in het vuur? En waarom zou je ze er dan weer uit willen halen? Of hebben we het hier over tamme kastanjes? Die kun je poffen, geloof ik. Maar dan lijkt het me nog niet handig om ze zomaar in het vuur te mikken.'

Tijn deed zijn mond open en ze zag aan zijn gezicht dat hij wel zin had om een oeverloos verhaal af te gaan steken waarin kastanjes en vuur een rol speelden. Ze schudde haar hoofd en duwde hem de gsm in zijn handen. 'Straks. Eerst bellen.'

Hij stak zijn tong uit en trok een lelijk gezicht, maar pakte toch haar telefoon aan. 'Mag ik daarna pizza bestellen?'

'Eerst bellen,' herhaalde ze. Was het eigenlijk wel goed dat hij al verwachtte dat ze games en pizza gewoon toestond? Moest ze niet opvoedkundiger te werk gaan? Maar dat was niet haar taak, vond ze. Hij kwam bij haar om even bij te komen van alle spanningen bij hem thuis. En dat waren er nogal wat. En trouwens, ze moest zelf ook nog eten en pizza was voor haar nu niet bepaald een uitzondering, al moesten ze even uitzoeken waar in deze stad de lekkerste te koop waren.

'Mam wil je even spreken.' Tijn stak haar de telefoon toe. Ze trok

een gezicht en pakte hem aan.

‘Hoi Celeste.’

‘Maxime.’ Ze wou dat haar zus haar niet altijd bij haar volledige naam noemde. Het klonk zo deftig en ongezellig. Maar deze telefoontjes waren dan ook zelden gezellig.

‘Wat nu?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik kan niet weg, jij hebt geen auto en ik betwijfel of we hem bij Carl in de auto krijgen. Als Carl al bereid is om hem op te halen, want die heeft het ook wel even gehad met Tijns kuren.’

‘Hij kan hier wel blijven slapen.’

Ze zag uit haar ooghoeken dat Tijn heftig gebaarde en op de kalender naar zondag wees. ‘En hij mag van mij best blijven tot zondag. Kan hij mooi helpen mijn huis in te richten,’ verzoon ze spontaan, terwijl ze een giechel onderdrukte bij het zien van Tijns quasi verschrikte gezicht.

‘We gaan hem niet belonen voor dit soort gedrag.’ Ondanks haar ferme uitspraak klonk Celeste alsof ze het serieus overwoog. ‘Al zou het misschien voor alle partijen beter zijn.’

‘Carl en zijn kinderen zijn bij jou,’ constateerde Max.

‘Ja, en daar moet Tijn ooit aan wennen. Maar misschien is het nog te vroeg. Kan hij echt het hele weekend blijven? Is dat geen probleem voor jou?’

‘Zoals ik al zei, hij kan me mooi helpen. Dat is meteen een goede straf.’

Tijn lachte breed en stak waardierend zijn duim op. Ze wisten allebei dat zijn moeder voor dat argument zou zwichten.

‘Ja, misschien wel. Nou, goed dan. Zal ik hem dan zondagavond

ophalen? Om een uur of halfnegen? Of liever eerder? Ik kan ook eerst bij jou langsrijden en dan Carl en de meisjes afzetten.’

‘Nee, halfnegen is prima. Later mag ook.’ Ze moest er niet aan denken Celestes nieuwe vriend en zijn overdreven meisjesachtige dochtertjes over de vloer te hebben. Trouwens, waar moest iedereen zitten? Ze had haar oude doorgezakte bank niet meeverhuisd en ze was er nog niet aan toegekomen om een nieuwe te bestellen.

‘Goed, doe ik dat. O, hoe is de verhuizing gegaan? Ben je al een beetje ingericht?’

‘Ja hoor, het begint erop te lijken,’ loog Max. Tijn schudde ernstig zijn hoofd en keek dramatisch geschokt de kamer rond. Ze gaf hem een duwtje en draaide zich om. ‘Ik moet ophangen, Celeste. Ik ben wat te eten aan het regelen voor Tijn. Dan zie ik je zondag.’ Ze verbrak de verbinding en legde de telefoon aan de kant. ‘Ooit zul je toch aan Carl en de prinsesjes moeten wennen, Tijn.’

‘Ik hoop eigenlijk dat ze snel weer opgehoepeld zijn, net zoals haar andere vriendjes. Ik snap echt niet wat mam in die vent ziet. Het is echt een suffe eikel.’

‘Tijn!’

Hij grinnikte. ‘Dat was nog netjes uitgedrukt. Ik weet wel ergere woorden voor hem, hoor. En jij vindt hem ook niet aardig.’

‘Nee, maar als je moeder gelukkig is met hem...’

‘Dat is ze niet, maar ze wil het zo graag dat ze het zelf begint te geloven,’ zei Tijn met verbazingwekkend volwassen inzicht in zijn moeders gemoedstoestand. Max moest hem gelijk geven. Haar zus had een lange geschiedenis van mislukte relaties achter

de rug en op de een of andere manier leerde ze er niets van. Ze bleef op hetzelfde type mannen vallen en werd iedere keer weer teleurgesteld.

Tijn was alweer afgeleid en reikte naar haar telefoon. ‘Mag ik nu pizza bestellen?’

‘Ik moet eerst even kijken welke pizzeria’s er hier zijn. Misschien kun je hier helemaal geen pizza laten bezorgen,’ plaagde ze.

‘Natuurlijk wel. Dat is nou juist het voordeel van een stad. Al snap ik nog steeds niet waarom je hier bent gaan wonen.’

‘Omdat ik het wilde. En omdat ik het kon betalen.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Er zal vast wel een andere reden voor zijn. Jij praat eigenlijk nooit over jezelf. Best wel gek, mam zit continu te huilen of te zeuren over alles wat ze denkt en voelt, maar jij gaat gewoon door en zegt nooit iets. En toch zijn jullie zussen.’

‘Zussen hoeven niet hetzelfde te zijn. Trouwens, misschien heb ik dit huis wel gekozen omdat de busverbinding tussen jouw huis en het mijne zo goed is.’

‘Dat denk ik niet. Maar het is wel zo. Lekker gemakkelijk, zonder overstappen. Ik was alleen het huisnummer vergeten, maar gelukkig wist die man wie je was. Hij lijkt me wel aardig. En zijn huis rook lekker. Naar eten. Ik denk dat zijn vrouw goed kan koken.’

‘Waarom zijn vrouw? Misschien kan hij zelf wel goed koken. Foei, Tijn, ik dacht dat je moeder je iets moderner had opgevoed.’

‘Zou je het jammer vinden als hij getrouwd is? Hij ziet er wel aardig uit.’

Max schudde haar hoofd. ‘Hoe kom je erbij? Ik heb geen tijd

voor mannen. De enige man in mijn leven ben jij. Heb je die pizza nou al besteld? Ik sterf van de honger.’

‘Jij zou een pizzeria opzoeken.’

‘O ja. Ik zal even op internet kijken.’

De pizzeria die ze eensgezind uitgekozen hadden leverde snel en de pizza’s smaakten prima. Max schoof de verpakkingen aan de kant en zei peinzend: ‘Ik moet zo eerst eens op zoek naar de doos met de slaapzak en de andere spullen die jij normaal gesproken gebruikt. Je bed staat wel in het kleine kamertje, maar verder heb ik geen idee waar het allemaal is.’

‘Ik weet dat je een grapje maakte tegen mam, maar ik wil je best wel helpen met opruimen, hoor. In ieder geval de huiskamer, zodat ze niet gaat mopperen zondag.’

‘Dat zou misschien wel fijn zijn. Maar je weet dat ze ook boven zal willen kijken. Dus...’

‘Misschien kunnen we alle dozen ergens opstapelen? Ik vind het eigenlijk wel leuk om je te helpen. Het is best een grappig huis.’ Max haalde haar schouders op. ‘Het heeft vier muren en een dak. Meer heb ik niet nodig.’

‘Wel waar. Een toilet en een badkamer zijn ook handig.’ Hij grijnsde.

‘Wijsneus! Je hebt gelijk. En heel af en toe is een keuken wel fijn. Hoewel ik waarschijnlijk wel zonder zou kunnen. Maar je weet wel wat ik bedoel. Het kan me niet zoveel schelen hoe mijn huis eruitziet.’

‘Alweer iets dat bij mam heel anders is. Weet je dat ze nu alle muren grijs wil maken? En ze zijn nog maar net groen. Maar ze

zegt dat groen echt een heel rare kleur is. Maar dat zei ze vorig jaar over geel en daarvoor over blauw.'

Max keek naar haar muren die beplakt waren met een vergeeld behangetje van minstens veertig jaar geleden. 'Als ik ooit tijd en zin heb, maak ik hier alles wit. Wel zo gemakkelijk en tijdloos.'

'Mag ik je dan helpen? Ik vind verven leuk, maar mam is bang dat ik knoei.'

'Vast niet erger dan ik. Van mij mag je helpen.'

'Leuk! Zullen we dat volgende week doen?'

'Eh... dat ligt eraan of ik mijn werk afkrijg.' Het enthousiasme van haar neefje was aanstekelijk, maar ze vond dat ze hem toch een beetje moest afremmen. Zijn moeder zou het niet op prijs stellen als hij ieder weekend bij haar doorbracht en dat kon ze zich ook wel voorstellen.

Hij keek haar medelijdend aan. 'Had je weer hoofdpijn?'

'Ja, hoe weet je dat?'

'Je bent alleen maar bang dat je je werk niet afkrijgt als je een paar dagen hoofdpijn hebt gehad.' Zijn gezicht betrok. 'Sorry dat ik je dan ook nog lastig kom vallen. Misschien kan ik beter naar huis gaan.'

Max legde een hand op zijn schouder. 'Jij bent altijd welkom. En ik wil nooit meer horen dat je zegt dat je me lastigvalt. Ik ben altijd blij als je weer voor de deur staat. Al zou ik willen dat we dat met je moeder konden afspreken in plaats van dat jij iedere keer met ruzie wegloupt.'

'Dat zou ik ook wel willen, maar als ik het vraag, zegt ze: 'Dit weekend maar niet, je kunt tante Maxime niet steeds lastigvallen.'

'Ten eerste nogmaals: jij valt me niet lastig. Nooit. Je bent hier

altijd welkom. Onthoud je dat?' Het kind was zo eenzaam. Dat Celeste dat nou niet zag... 'En ten tweede: niet tante Maxime, alsjeblieft. Dat klinkt zo...'

'Oud?'

'Ja. Nee. Oud word je vanzelf als het goed is. Daar moet je niet over mopperen. Maar tante Maxime klinkt zo burgerlijk en bedaard. Alsof ik truien voor je brei en gezonde maaltijden met vitamines voor je klaarmaak. Niet dat daar iets mis mee is, trouwens, maar... Nou ja, weet ik veel.'

'Truien en vitamines...' Tijn schaterde het uit. 'Zitten er vitamines in pizza?'

'Vast wel. Die dingen verstoppen zich op de gekste plaatsen.'

Hij gaf haar een liefkozende stomp. 'Je bent wel een beetje raar. Maar ik vind het zo fijn om hier te zijn.'

'En ik vind het gezellig als je er bent.'

'Echt?'

'Ja, met wie moet ik anders pizza eten en over games praten?'

Tot haar verbazing was de twaalfjarige jongen precies het soort hulp dat ze nodig had om haar huis enigszins bewoonbaar te maken. Terwijl zij de meest dringende zaken van haar klanten afhandelde, speelde hij een paar rondes van zijn favoriete game op haar oude computer, die ze speciaal voor dat doel bewaard had. Daarna sjouwden ze samen alle rondslingerende dozen naar boven en die stapelden ze op in de grote slaapkamer.

Hij keek zielsgelukkig het logeerkamertje rond toen ze daar met veel moeite het logeerbed, haar oude bureautje en een kledingkast in gepropt hadden. 'Veel leuker dan mijn kamer thuis!' zei hij

tevreden. Max betwijfelde of zijn moeder het daarmee eens zou zijn. Haar stoorden het vergeelde behang en de verschoten beige kozijnen niet. Het was schoon en dat was genoeg. Maar Celeste zou er anders over denken. Misschien toch maar witte verf gaan halen? Ze haalde haar schouders op. Celeste zou haar toch niet begrijpen, of ze haar huis nu wit verfde of niet. Ze kon zich de moeite beter besparen.

Toch merkte ze dat Celestes geschrokken reactie bij het zien van haar huis toch een beetje pijn deed. Haar zus probeerde vriendelijk te zijn, maar haar gezicht sprak boekdelen.

‘Het is best een leuk huisje. Je kunt er echt veel van maken.’ Het was duidelijk dat Celeste haar best deed niet naar het oude, kale parket te kijken. ‘Het is in ieder geval beter dan waar je eerst woonde.’

Dat was absoluut waar. Tot nu toe had Max anti-kraak gewoond en dan meestal in kantoorgebouwen, die allesbehalve huiselijk waren ingericht. Het was gemakkelijk geweest en vooral heel goedkoop. Ze had flink kunnen sparen en dit huisje bijna zonder hypotheek kunnen betalen. Daar was ook wat voor te zeggen. En ze was nu eenmaal niet het huiselijke type. Het kon haar werkelijk niet schelen of de gordijnen wel bij de bank pasten. Maar ze had dit huisje gekocht omdat het haar aansprak, omdat het haar iets deed. En dan wilde je toch graag dat een ander het begreep, zelfs als dat je zus was waar je toch al geen heel goede relatie mee had.

‘Ik vind het een leuk huis en ik ga binnenkort de boel een beetje opknappen.’

‘En ik ga haar helpen,’ meldde Tijn trots. ‘Ik vind het ook een leuk huis en de logeerkamer is gaaf. Wil je zien waar ik slaap als ik hier ben?’

‘Nou, een andere keer misschien. We moeten naar huis, want ik moet nog wat dingen regelen voor mijn werk.’

‘Kon je dat niet in het weekend doen?’ vroeg Tijn brutaal.

‘Nee, want toen waren Carl en de meisjes er. Ik kan toch niet gaan werken als er bezoek is?’

‘Maar wel als je zoon er is, die je ook een heel weekend niet gezien hebt?’

‘En wiens schuld is dat? Je had niet hoeven weglopen, weet je nog? Dan hadden we het weekend gezellig met z’n vijven doorgebracht en dan zou je nu niet om aandacht hoeven vragen.’

‘Wel dus, want die grieten zeuren overal tussendoor. Als zij er zijn, krijg ik er geen woord meer tussen. En je trekt ze nog voor ook.’

Celeste schudde haar hoofd. ‘Dat is niet waar. Zij zijn er maar om de week, jij bent er altijd. Als zij er zijn moet je me delen.’

‘Ja, maar dat betekent dat je niet genoeg tijd voor me hebt. Dus als ik niet weggelopen was, zou ik nu nog steeds behoefte hebben aan aandacht. En dus is het niet eerlijk dat je nu nog werk moet doen. Dat had je ook moeten delen.’

Hoewel hij ergens gelijk had, kreeg Max medelijden met haar zus. Ze wist hoe Tijn met zijn eindeloze reddenaties alles recht kon praten wat eigenlijk krom was. Zelf gaf ze meestal maar gewoon toe, maar ja, zij hoefde hem niet op te voeden.

‘Gelukkig mag ik van Max altijd langskomen,’ gaf Tijn nog een trap na.

Max schudde haar hoofd. 'Ik heb ook moeten werken, Tijn, dat weet je best. En je bent geen baby of peuter meer, die elke seconde aandacht nodig heeft.'

Niet dat hij dat destijds kreeg, bedacht ze, want Celeste werkte toen ook al fulltime en had haar carrière altijd erg belangrijk gevonden. Tijn had vooral aandacht van de oppas gehad. En van zijn tante. Toen al.

Hij keek haar aan alsof hij precies wist wat ze dacht en zei schouderophalend: 'Dat is anders, en dat weet je best. Mag ik dan vanavond nog even gamen, mam?'

Celeste aarzelde en vroeg: 'Heb je je huiswerk af?'

'Natuurlijk. Vraag maar aan Max.'

Max knikte zwijgend. Huiswerk was geen probleem voor Tijn en hij was gelukkig nog op het punt dat de middelbare school nieuw en spannend was. Hoe dat over een paar maanden zou gaan, wist ze niet. Als hij op haar leek, en dat was op veel punten zo, zou hij zich al heel snel gaan vervelen.

'Nou goed dan. Ik kan er niets aan doen, ik moet dat dossier echt af hebben voor maandag. En ik kon Carl moeilijk alleen laten zitten met Diana en Laura. Hij zou zich geen raad weten.'

'Het zijn toch zijn eigen kinderen? En hij ziet ze al bijna nooit. Hij zou blij moeten zijn als hij ze even voor zichzelf heeft. Iets leuks met ze gaan doen of zo,' vond Tijn.

'Was het maar zo simpel. Hij heeft van zijn ex nooit de kans gehad om een band met zijn dochters op te bouwen en dan is het lastig om dat alsnog te doen.'

Tijn fronste. 'Dat is toch wel zielig voor de prinsesjes. Maar dan hoeven ze nog steeds niet zo verwend te doen.'

'Prinsesjes?'

'Een bijnaam.' Hij knipoogde achter zijn moeders rug naar Max, maar Celeste kende hen allebei langer dan vandaag.

Ze keek Max boos aan. 'Jouw idee zeker. Kinderachtig.'

'Ze dragen altijd roze jurkjes en gedragen zich... nou ja, als prinsesjes. Het is vrij accuraat beschreven.'

'Maar het blijft kinderachtig om ze bijnamen te geven.'

'Daar heb je gelijk in.' Max vond dat ze wel opvoedkundig klonk en knikte naar Tijn. 'Ik wilde je trouwens nog wat vragen... Ik vind het niet erg als Tijn hier onverwacht langskomt, maar dit is bepaald niet de eerste keer dat hij ervandoor gaat omdat Carls kinderen er zijn. Zou het voor alle partijen niet prettiger zijn als we er een vaste afspraak van maken?'

Celeste schudde haar hoofd. 'Geen sprake van. Hij moet er maar aan wennen dat hij om de week het huis met twee andere kinderen moet delen.'

'Maar dat doet hij dus niet en je kunt hem moeilijk opsluiten. Dus zal hij iedere keer als zij er zijn hiernaartoe komen. En ik ga hem echt niet wegsturen.'

'Nee, dat moet je ook niet doen.' Celeste leek toch wel te schrikken bij het idee dat haar zoon alleen door de stad zou moeten zwerven. Ze zei aarzelend: 'Ik zal erover nadenken, goed? We moeten nu echt naar huis.'

'Goed. Bel me.'